

## UZASADNIENIE

Powód U. Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą w W. wniósł o zasądzenie od pozwanej E. W. kwoty 931,40 zł z ustawowymi odsetkami od dnia wniesienia powództwa do dnia zapłaty. Nadto wniósł o zasądzenie od pozwanej kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm prawem przepisanych.

W uzasadnieniu swojego roszczenia powód wskazał, że na podstawie umowy cesji z dnia 06 czerwca 2013 r. nabył od wierzyciela (...) S.A. wierzytelność powstałą w stosunku do pozwanej z tytułu umowy nr (...) z dnia 12.12.2003 r. (...) S.A. (...) z siedzibą w L. dokonał przelewu przysługującej mu wierzytelności na rzecz powoda, a pozwany został powiadomiony o dokonanej cesji. Tym samym, powód w przedmiotowym postępowaniu uzyskał czynną legitymację procesową. Kwota zadłużenia strony pozwanej na dzień złożenia pozwu wynosi 931,40 zł.

Pozwana nie stawiała się na rozprawę, ani nie zajęła stanowiska w sprawie.

### **Sąd ustalił, co następuje:**

W dniu 06 czerwca 2013 r. zawarta została umowa przelewu wierzytelności między (...) z siedzibą w L. (Sprzedawca) a powodem U. Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą w W. (Nabywca), na mocy której Sprzedawca sprzedał na rzecz Nabywcy wszystkie Wierzytelności przysługujące mu z wobec klientów detalicznych z tytułu umów pożyczek zawartych przez Pierwotnego Pożyczkodawcę, a Nabywca kupił te wierzytelności od Sprzedawcy. Integralną część umowy z dnia 06 czerwca 2013 r. stanowił załącznik nr 1 – lista wierzytelności.

( dowód: umowa z dnia 06 czerwca 2013 r. k.5-5v odpis z załącznika nr 1 k. 6 )

Pismem złożonym w dniu 27.06.2014 r. powód cofnął pozew bez zrzeczenia się roszczenia.

### **Sąd zważył, co następuje:**

Powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie.

Sąd ustalił stan faktyczny w oparciu o dokumenty przedłożone przez powoda, których prawdziwości i wiarygodności pozwany nie kwestionował (pозwana w ogóle nie odniosła się do żądania pozwu i nie podjęła obrony w sprawie).

W pierwszej kolejności zauważyć należy, iż powód w piśmie procesowym złożonym w dniu 27.06.2014 r. cofnął powództwo bez zrzeczenia się roszczenia. Zgodnie z treścią art.203 § 4 kpc Sąd może uznać za niedopuszczalne cofnięcie pozwu, zrzeczenie się lub ograniczenie roszczenia tylko wtedy, gdy okoliczności sprawy wskazują, że wymienione czynności są sprzeczne z prawem lub zasadami współżycia społecznego albo zmierzają do obejścia prawa.

Sąd co do zasady związany jest cofnięciem pozwu. Obowiązany jest jednak zawsze dokonać oceny, czy w świetle zgromadzonego materiału procesowego czynności wymienione w art. 203 § 4 kpc nie są sprzeczne z prawem, zasadami współżycia społecznego lub czy zmierzają do obejścia prawa. Stwierdzenie tych okoliczności ma ten skutek, że mimo złożenia przez stronę odpowiedniego oświadczenia sąd prowadzi nadal postępowanie. W świetle dokumentów złożonych przez powoda, z których w ocenie Sądu nie wynika aby istniała wierzytelność objęta przelewem Sąd uznał, że cofnięcie powództwa bez zrzeczenia się roszczenia jest sprzeczne z zasadami współżycia społecznego gdyż pozwany ma prawo do wiedzy czy dana wierzytelność względem niego istnieje czy też nie, zwłaszcza że jak wynika z uzasadnienia pozwu wierzytelność ta wynika z umowy z 2003 r.

Zdaniem Sądu powód nie wykazał, aby przysługiwało mu roszczenie dochodzone pozwem.

Powód wywodzi swe roszczenie z umowy o przelew wierzytelności z dnia 6 czerwca 2013 r., na podstawie której miał nabyć dochodzoną pozewm wierzytelność. W ocenie Sądu powód nie udowodnił jednak, aby rzeczywiście doszło do przelewu wierzytelności. Umowa ta nie wymienia wierzytelności względem pozwanej. W myśl przepisu art. 509 § 1 i 2 k.c. wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią (przelew), chyba, że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania. Wraz z wierzytelnością przechodzą na nabywcę wszelkie związane z nią prawa, w szczególności roszczenie o zaległe odsetki. Tym samym, celem i skutkiem przelewu jest przejście wierzytelności na nabywcę. W wyniku przelewu przechodzi na nabywcę ogół uprawnień przysługujących dotychczasowemu wierzycielowi, który zostaje wyłączony ze stosunku zobowiązaniowego, jaki go wiązał z dłużnikiem. Wierzytelność przechodzi na nabywcę w takim stanie, w jakim była w chwili zawarcia umowy o przelew. Przedmiotem przelewu jest zaś wierzytelność, tj. prawo podmiotowe wierzyciela do żądania od dłużnika świadczenia. Nie ulega również najmniejszej wątpliwości, iż wierzytelność, która ma stanowić przedmiot rozporządzenia powinna być dostateczny sposób oznaczona (zindywidualizowana). Dotyczy to przede wszystkim wyraźnego stosunku zobowiązaniowego, którego elementem jest zbywana wierzytelność, a zatem oznaczenia stron tego stosunku, świadczenia oraz przedmiotu świadczenia. Strony stosunku, świadczenie oraz przedmiot świadczenia muszą być oznaczone, bądź przynajmniej możliwe do oznaczenia (oznaczane) w momencie zawierania umowy przenoszącej wierzytelność (por. Kodeks cywilny. Komentarz pod red. A. Kidyby, Tom III, Zobowiązania – część ogólna, Lex 2010 r.). Tak więc umowa przedłożona przez powoda nie dowodzi nabycia wierzytelności względem pozwanego J. S.. Podobnie, w ocenie Sądu, nie dowodzi nabycia tej wierzytelności odpis z załącznika nr 1 stanowiącego integralną część niniejszej umowy. Jest to dokument przez nikogo nie podpisany. Nie wiadomo też, jakiego zobowiązania dotyczy. Nadto, część przedmiotowego odpisu sporządzona została w języku angielskim.

Dodatkowo podnieść należy, iż w przypadku cesji wierzytelności (której powód nie wykazał – z przyczyn jak wyżej), warunkiem otrzymania należności jest udowodnienie, iż takie prawo przysługiwało pierwotnemu wierzycielowi (por. Wyrok Sądu Najwyższego z dnia 12 lipca 2006 r. wydany w sprawie sygn. akt V CSK 187/06, publ. MoP (...)). Tymczasem powód i tej okoliczności nie wykazał. Nie tylko nie przedstawił dowodu na okoliczność, iż wierzytelność względem pozwanego przysługiwała wierzycielowi pierwotnemu, ale także tego, iż wierzyciel pierwotny (...) S.A. dokonał przelewu tej wierzytelności na rzecz (...), od którego powód miał ją rzekomo nabyć. Powód nie udowodnił zatem, iż przysługuje mu wierzytelność w wysokości dochodzonej pozewm. Dodatkowo wskazać jeszcze należy, iż powód nie przedstawił rzekomego wezwania do zapłaty, które wystosował do pozwanej w celu polubownego załatwienia sprawy i którym rzekomo poinformował pozwanego o cesji wierzytelności.

Mając na uwadze powyższe należy uznać, iż powód nie wykazał, iż przysługuje mu względem strony pozwanej dochodzona pozewm wierzytelność. Zgodnie zaś z ogólną zasadą wyrażoną w art. 6 k.c. ciężar udowodnienia faktu spoczywa bowiem na tym, kto z tego faktu wywodzi skutki prawne. Na gruncie prawa procesowego odpowiednikiem art. 6 k.c. jest przepis art. 232 k.p.c., zgodnie z którym strony zobowiązane są wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne. W myśl przytoczonych przepisów, to na powodzie spoczywał ciężar udowodnienia faktów uzasadniających jego roszczenie. Podkreślić należy, iż w przedmiotowym postępowaniu strona powodowa reprezentowana była przez profesjonalnego pełnomocnika, który powinien być świadomy wystąpienia negatywnych konsekwencji procesowych w przypadku gdy powołuje mniej dowodów niż tego wymaga materialnoprawna podstawa zgłoszonego roszczenia.

Nadto, wskazać należy, iż w sprawach cywilnych rzeczą Sądu nie jest zarządzenie dochodzeń w celu uzupełnienia lub wyjaśnienia twierdzeń stron i wykrycia środków dowodowych pozwalających na ich udowodnienie ani też Sąd nie jest zobowiązany do przeprowadzenia z urzędu dowodów zmierzających do wyjaśnienia okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy – obowiązek przedstawienia dowodów spoczywa na stronach (por. Kodeks postępowania cywilnego. Komentarz pod red. A. Zielińskiego, Wydawnictwo C.H. Beck, wyd. 6, Warszawa 2012 r.). Od tego obowiązku nie zwalnia bynajmniej powoda treść przepisu art. 339 k.p.c., zgodnie z którym, jeżeli pozwany nie stawil się na posiedzenie wyznaczone na rozprawę albo mimo stawienia się nie bierze udziału w rozprawie, przyjmuje się za prawdziwe twierdzenie powoda o okolicznościach faktycznych przytoczonych w pozwie lub w pismach procesowych

doręczonych pozwanemu przed rozprawą. Z treści tego przepisu wynika bowiem również, iż twierdzeń powoda nie przyjmuje się za prawdziwe, jeśli budzą one uzasadnione wątpliwości albo zostały przytoczone w celu obejścia prawa.

Mając na względzie wszystkie powyższe okoliczności, Sąd powództwo oddalił.

SSR Katarzyna Jerka

## ZARZĄDZENIE

1. odnotować,
2. odpis uzasadnienia wraz z odpisem orzeczenia doręczyć:
  - pełnom. powoda
3. za 14 dni lub z apelacją.

O., dnia 13 października 2014 r. SSR Katarzyna Jerka